

Laukaukset kajahtelevat ensikertalaisten korviin Pohjois-Hämeen Ampujien Kokkovooren haulikkoammuntakeskuksessa Lempäälässä. Tamperelaiset **Jorma Ruohonen** ja **Leena Lahtinen** ovat lähteneet testaamaan yhdessä ammuntaa.

– Ammuin armeijassa kiväärillä ja kertausharjoituksissa singolla, mutta käytännössä kokemukseni on nolla, Ruohonen kertoo. Lahtinen puolestaan ei ole koskaan edes pitänyt asetta kädessään.

Ammunnan maailmaan pariskuntaa luotsaa **Janne Hokkanen**, joka työskentelee haulikkoampumakeskuksen ratamestarina. Hokkanen myös opettaa ja valmentaa ampujia ja kilpailee itsekin haulikkoammunnassa.

– Tänämmän ammutaan eteenpäin menevää kiekkoa eli kokeillaan trappia, samaa lajia, jossa **Satu Mäkelä-Nummela** voitti olympiakultaa Pekingissä 2008. Vakuutan kuitenkin, että kuka tahansa, jolla on koordinaatiokykyä, oppii ampumaan. Trap vaatii keskittymistä ja nopeutta, mutta ei tähtäämistä.

Hokkanen selittää, että ase seuraa kiekon liikettä, eli mennään swingillä. Jos alkaa tähdätä, liike pysähtyy ja kiekko jatkaa matkaansa. Ammunta sujuu

paremmin, kun ei ajattele mitään. Jorma Ruohonen ehdottaa, että ammunta on tunneasia, ja Hokkanen myöntää: paljon on kiinni korvien välistä.

– Kisoissa tiedän ammunnan sujumisen jo siinä vaiheessa, kun tarkistan, että ase toimii. Joskus tuntuu, että olen yhtä universumin kanssa ja ammun kaikki kiekot, mutta toisinaan tiedän heti, että edessä on pitkä päivä. Nämä ovat mentaalisia juttuja, Hokkanen toteaa.

Ammuntaa myös erityisryhmien kanssa

Lempäälässä käy ampumassa hyvin erilaisia ihmisiä harrastaja-ampujista hirvikerholaisiin. Erityisryhmille Janne Hokkanen aloitti ampumaharrastuksen esittelyn ja opettamisen viitisen vuotta sitten, kun Pirkanmaan Vammaistyö ry:n puheenjohtaja pyysi häntä porukoineen esittelemään ampumista yhdistykseen.

– Olimme jo käyneet esittelemässä harrastusta simulaattorilla kouluissa, joten vastasin, että totta kai. Vammaistyön puheenjohtaja huomautti vielä, että me olemme sitten muuten vammaisia. Minä siihen, että entäs sitten? Oikeasti meitä jännitti valtavasti, sillä eihän meillä ollut koulutusta eikä kokemusta vammaisten kanssa toimimisesta, Hokkanen kertoo.

Leena Lahtinen ei ole aikaisemmin pitänyt asetta kädessään. Hän kehuu Janne Hokkasen opetusta erinomaiseksi.

”Kuka tahansa,
jolla on
koordinaatiokykyä,
oppi ampumaan.”

– Ennen tilaisuuden alkua haulikkokerhon sihteeri, **Mattilan Tommi**, kysyi, että mitenkäs me Janne hoidetaan tämä homma. Tuumattiin sitten yhdessä, että on vain yksi vaihtoehto, hoidetaan samalla tavalla kuin muidenkin kanssa. Eivät vammaiset ole tyhmiä, ja jos feikkaamme, jääme heti kiinni.

Nykyisin Pohjois-Hämeen Ampujien haulikkokerho tekee säännöllistä yhteistyötä erityisryhmien kanssa. Esimerkiksi Tampereen Kaupunkilähetyksen kehitysvammaisille asiakkaille kerho pitää ampumakoulua kolme kertaa vuodessa. Nytkin paikalla on kehitysvammaisia ampujia ja radalla käy myös moni- ja liikuntavammaisia harrastajia. Pyörätuolista voi ampua erilaisten tukien avulla.

– Joku vanhan kansan äijä sanoi, että eiväthän vammaiset pysty ampumaan samalla tavalla kuin hän tai minä. Mitä siitä? Jokainen pystyy harrastamaan omalla tavallaan ja omien kykyjensä mukaan! Niin kauan kuin minä tässä pyörin, myös erityisryhmien haulikkoammunta jatkuu, Hokkanen lupaa.

Jorma Ruuhosella ja Leena Lahtisella on molemmilla MS-tauti, mutta se ei tunnu haittaavan ampumista. He kuitenkin arvelevat, ettei ampuminen varmaan onnistu, jos on hieno- tai muuta vapinaa.

– Silloinkaan ei voi ampua, jos on pahoja tuntohäiriöitä, kyllä se sen verran paukauttaa, pariskunta pohtii.

Janne Hokkanen neuvoo Lahtiselle oikean ampuma-asennon ja näyttää, miten haulikkoa pidetään.

– Perä olkapäätä vasten solisluun alle kuoppaan, poski tiukasti asetta vasten ja sormi liipaisimelle vasten, kun kiekko on kutsuttu.

Kun Lahtinen on valmis, Hokkanen huudahtaa kutsun ”höö!”, ja kiekko ampuu ilmaan. Tavallisesti trapissa ammutaan yhdellä kierroksella 25 kertaa, mutta Lahtinen lopettaa kolmeen ja Jorma Ruuhonen astuu ampumapaikalle. Hän etsii hyvää ampumasetoa yhdessä Hokkasen kanssa, ja kun se löytyy,

on aika hihkaista kiekolle kutsu. Kun Ruuhonen parin hudin jälkeen osuu, hän kiljahtaa riemusta, tuulettaa ja paiskaa ylävitokset Hokkasen kanssa.

Lahtinen odotti, että ampuminen voisi auttaa hänen keskittymishäiriönsä, mutta toisin kävi.

– Jo se, että saan asennon pysymään ja nostettua asetta, kun kiekko lähtee, vie keskittymisen. Lisäksi ampuma-asento tuntui epämiellyttävältä eikä tuntunut aseeseen napannut. Ampuminen oli minulle liian teknistä, äänekästä ja hankalaa.

Ruuhosen mielestä kokemus oli hyvä ja kiekkoon osuminen virvoitti kilpailuviettiäkin, mutta hän arvelee, ettei ammunta ihan harrastukseksi asti etene. Molemmat kuitenkin kannustavat kokeilemaan haulikkoammuntaa, jos laji yhtään kiinnostaa.

– Suosittelen ehdottomasti. Jos esimerkiksi pariskunnasta kumpikin tykkää ampua, se on hieno yhteinen harrastus, Ruuhonen tiivistää kokemuksen. ●

Osui! Jorma Ruuhonen ja Janne Hokkanen tuulettavat.